

Za okny rodinného domku na Jižní Moravě byla ještě tuhá zima. Holé kmeny listnatých stromů jako by žadonily svými větvemi o teplý svetr nebo kabát.

Také babiččina skalka na zahrádce zela prázdnotou. Cestičky a plácky mezi bílými vápencovými kameny pokrýval sníh. Jen vrabčáčky a sýkorky dohnal hlad a přilétli si pro něco k snědku do krmítka. Hlasitě při tom švitořili a rozhoupali provaz, na kterém viselo jejich denní menu z větve jabloně. Vyzobávali svižně semínka slunečnice a slupky jim odsakovaly od zobáčků a padaly pod strom. Na jaře spadnutá semínka vyklíčí a uchytí se v zemi.

A možná pak babičce pod jabloní vyroste i vznešená a vysoká slunečnice. Pokud ji včas zachrání před dědečkovou sekačkou.

Ale nyní ještě všechny květiny spaly tuhým spánkem v cibulkách a kořincích hluboko pod zemí. Křehké petrklíče, bílé sněženky a baculaté bledule, ocůny, sasanky i krokusy, tulipány a narcisky. Sbíraly sílu. K tomu, aby mohly na jaře až vysvitnou první sluneční paprsky a ohřejí zemi vyskočit ze svých pelíšků.

I v rodině Konikleců byl relativní klid. Dlouhé duté kořínky poskytovaly rodince bezpečí a dostatek živin k přežití. Když už se takto někde koniklece zabydlí, jsou spokojené a drží hezky pospolu. A když je jim opravdu hezky, tak si pod zemí v té slastné hibernaci spokojeně povídají. Ó vy si myslíte, že hibernují pouze živočichové? Že snad rostliny nespí? Že se na jaře na zahrádkách objeví jen tak? Z ničeho nic? Ale jděte. To jsou mi názory.

Kořeny mají pod zemí prorostlé jeden vedle druhého.

Drží se jimi navzájem jako pomyslnými ručičkami. Koniklecí babička i děda. Ty dvě první cibulky přinesla moje babička na svou skalku jako zkušební vzorek. Dobře věděla, že s koniklecí se to nemá jen tak. Má ráda sluníčko a sucho. Proto se nesmí převlhčit a dává dobrý pozor při jejich zalévání. Babička zacházela s prapředky konikleců jako s vévodou a vévodkyní. Také ji tak připadaly. Temně fialoví urození vašnostové se zvonkovitými důstojnými hlavami a s jemnými chloupky po těle lodyhy i listů.

Dočetla se o nich, že jméno Koniklec se odvodilo od staročeského poniklec, což znamená sklonit hlavu. A protože i babičce sedí za krkem osmý křížek, má ke koniklecký vašnostům pochopení. Zemská tíže má stejnou sílu jako matka příroda. A tak se společně uklání na počest jaru a sluníčku. Vašnostové se statečně po léta svorně drželi za kořenové ruce a vybudovali si za ty roky u babičky celé fialové království. Přibýly k nim děti a za další roky i vnoučata.

Jen na jedno si musíme dát pozor. Květy koniklece jsou jedovaté. A v dávných dobách se využívaly na léčení při morových epidemiích. Ale moje babička se nedá ošálit. Ani krásnými květy ani lidmi. Ale už se těší, až ji zase pokvetou. Ozdobí ji skalku na dvoře a barevné hlavičky ji budou zdravit ze dvorku přes sklo okna až do kuchyně.